

# Tröstebrev till en ung anfäktad själ

## 1.

Uti denna svåra tid, då synd och otrohet mot Frälsaren uppfylla hjärtat med tvivel och misströstan om Herrens nåd, glöm dock icke, att *han, han* är den ende Frälsaren och hjälparen, som väl vet, att vi ej hava någon makt att strida, mer än *han* giver. Om vi blott känna detta och därför fly till honom, så blir det bättre. »Men jag är ett trolöst barn», säger du, »jag har varit otrogen mot Herren, har fått lust till världen och gått bort från min Frälsare; därför måste han vara vred på mig» o.s.v.

Mot dessa naturens tankar om Jesus vill jag blott påminna om hans egen förklaring i Luk. 15 kap. Du är ett borttappat får; då kan ej Jesus vilja se dig, menar du; men se vad *han själv* säger härom. Han säger, att han hellre lämnar nittionio får, som äro i förvar, och går efter det enda, som är borta. O, min unga vän! Se den trogne Frälsarens mildhet; låt icke fienden förvända bilden av honom.

Se, att Jesus är nu blott en Frälsare – icke en domare, som kräver av oss, nej, en Frälsare. Se, vad han säger, att *just det borttappade fåret* kan han *allra minst* förgäta, det söker han, på det tänker han mest. Och då han finner det, se, då hotar och förebrår han det icke, utan lägger det på sina axlar och bär det; och detta icke med ledsnad, såsom en tung börda, utan *med glädje!* Så säger Jesus. Om ock intet ljuvt kännes i hjärtat, så tro dock Jesu egna ord, fall ned med all tröst och bed honom om nåd att tro, så blir allting väl. Farväl! Herren Gud vare med dig. Han bevare din själ till evinnerligt liv! Mäktiga fiender skola strida om själen, men genom tron på Jesus kan allting övervinnas. Läs Ebr. 11:e kap., ja, även det tionde!

Herren bevare dig till ett evigt liv!

## 2.

Kära vän! Guds frid, som övergår allt förstånd, bevare ditt hjärta och dina tankar i Kristus Jesus! Äntligen efter en orolig undran emottog jag i dag med glädje ditt brev. Jag läste det med stridiga känslor. O, kära du, hur bedrövad, anfäktad och svag du ännu är! Gud hjälpe dig! Herren Gud förbarme sig och hjälpe dig ut! Jag hinner ej denna gång säga många ord, men jag vill dock med dagens post skynda dig till mötes med några rader, ty du är ett ömt föremål för mitt bekymmer och min förbön.

Vad som mest rörde mig, var först i allmänhet din nöd, ditt hjärtas nöd, sedan i synnerhet att du skall därjämte betvivla ditt nådastånd – och till denna tvivlan tager du anledning av ditt hjärtas avgudiska kärlek samt din svaghet och människofruktan m.m. i umgänge med världen. O, kära vän! Var ligger du med din tro, om icke i djupaste egenrättfärdighet och lagbråk? Hur kan ditt hjärta få liv och kraft av en tro, som ser med ena ögat på dig själv?

Låt nu en gång allt, som är i dig, vara fördömt, ogudaktigt och odugligt; låt det alltsammans fara och inneslutas under domen, gå alldeles naken och förtappad till nådastolen, begärande hel absolution, avtvagning och nåd. Du behöver icke bliva bättre, än du är, förrän du skall gå fram och få nåd av idel nåd. Jag vet ditt hjärtas ogudaktighet, men antag, att den är tusen gånger svårare, så behöver du dock ej bliva bättre först! Utan sådan du är, så är du köpt, och Gud älskar bruden icke för hennes skull, utan för Sonens. Kära barn, älskade vän! skynda, sådan du är, till nådastolen, till Frälsaren, bed om nåd – mot synden skall väl sen bli råd. Du har ju själv erfarit, att då du kunnat tro, då har allt annat blivit drägligt.

Skynda, skynda då till Jesu fötter, han bortstöter ju ingen, som kommer till honom – tro och var glad, du bedrövade, arma själ. Du skall icke dö, utan leva! Vem vet, hur mycket gott Gud ännu vill göra dig?

Gud förmår rikligen göra utöver allt, det vi ens begära eller tänka; minns detta väl, och uttyd det till ditt hjärtas tröst.

Min kära vän, jag hoppas, att du emellertid genom all denna nöd lärt, att ingenting i världen, annat än Gud själv, kan duga till Gud – till att hålla sig till. Men Gud är genom ende älskade Sonen alltid försonad och redo att taga dig i famnen. Ännu en gång sagt, du behöver icke bliva bättre, än du är, för att vara avtvagen, absolverad, tack i Guds ögon. Vänd bort dina ögon från dig själv och tag ett språng över all både värdighet och ovärdighet och kasta dig på den oförskyllda nåden, sådan du är. Så är jag frälst – så blir ock du.

Gud, all hugsvalelses Gud, all salighets källa, vare med dig!

C-O Rosenius 1849

© **Pietisten 2026**

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

[www.pietisten.com](http://www.pietisten.com)